

Francka Zupančič :

Zvončki.

Simo še tanka prstena plast je odevala pomladne cvetice. »Čuj,« je rekel zvonček, »jaz čujem božji glas, ki me kliče na svetlo!«

»Motiš se,« je odvrnila vetrnica, »to je le pomladni vihar, ki zunaj divja!«

»Vseeno,« je odvrnil zvonček. »Ljubi Bog je morda naročil viharju, naj me opozori. Čutim, da je moj čas tu! Grem v svet; greste li z menoj?«

»Ne, ne,« se je obotavljala trobentica. »Jaz se rada igram s pomladanskim vetričem, a vihar bi mi lahko raztrgal moje krilce!«

»In meni bi razdrobil zlato čašico,« je déla boječe trobentica.

»Če bi mi priplesale snežinke v modra očesca,« je šepetal jetrnik, »bi oslepel.«

Vse cvetke so imele tisoč skrbi in bojazni. A zvonček je vzkliknil: »Grem torej sam!« Odločno je odprl duri zemeljske čumnate in — bil je li na svetlem?

O ne, še dolgo ne! Pač je že čutil neprijetni, ostri predpomladanski vzduh; že je čul vihar v vrhovih gozda, slišal šumljanje po kopnečem se snegu narastlega virčka doli v dolinici — a nad njim leži še gosta plast trdega, rjavega bukovega listja. A mali zvonček ne izgubi poguma. Nadaljuje svojo pot, in polagoma mu postane lažje. Slaboten svit mu šine nasproti. Toda stoj! Tu je velik list tesno nad njim! Nemogoče ga je odstraniti! Naj se li sam upogne, ali naj poizkusi po stranski poti vun mimo njega? Ne, zvonček ima sam v svoji naravi nekaj določnega.

»Skozi! Vztrajati!« je njegovo geslo. Sunek — pa pogleda v svet. List je prodrt, pa obdaja nežno rastlinico kakor rjav plašček.

Stoji zdaj v polnem dnevnem svitu — o sreča! Gori v vrhovih bukev žgolé kosi svojo pesem, polno pomladnih sanj. Radostno razvije zvonček svoj srebrni cvet, a nič še prav ne vé, kaj naj ž njim počne.

Tedaj pripiha naslednje jutro sever in zakroži oster ples. O, kako se ziblje nežni zvonček semtertja! A v pišu viharja se izgublja lahno zvonjenje.

Se li res izgublja? Zvonček se trese od mraza; a sčasoma privajen in utrjen si nič ne stori iz tega. Tudi se ne boji za svoje oblačilce; saj je narejeno iz močnega blaga, pa prestane lahko marsikaj.

Sedaj začne celó snežiti! Kmalu zvonček nič več ne sliši in ne vidi. Tedaj mu postane malce tesno in neprijetno. Naj bi bil morda vseeno slušal modre sovrstnice? Bode li morda res uničen? A te skrbi mu kmalu izginejo. »Bog me je klícal,« reče samprisedi, »on bo skrbel zame,« — in v teh tolažljivih mislih zaspi. Dolga, dolga noč!

Nekega dne se zbudi in zre začuden okrog. Sneg je izgínil. Kako dolgo je ležala snežena plast nad njim? Zvonček tega sam ne vé in tudi ne pre-mišlja dalje. Čemu tudi ceniti svojo bol po dolgosti, širini in višini? Sploh — nežna cvetka klóni glavico — saj celo nič ni trpela. Kar se je kazalo kot hudo, ji je bilo le v varstvo in bran proti ostremu mrazu, sicer bi bil zvonček gotovo zmrznil.

Zlato solnce, lahki vzduh, žgolenje in zvonjenje vsepovsod — oj, kako krasno je sedaj življenje! Z veselím žvižgom kosov se družijo glasovi otrok, kí prihajajo v gozd trgat cvetke, znanilke pomladi. In oj, čudo! Tudi klíc zvončkovega zvonjenja se ni pre-

slišal. Okrog njega stoji že neštevilno njegovih bratcev, da so videti tla kakor s snežinkami posuta. Tudi trobentica je že priklila, a tuintam še oprezno zapira glavico. Vetrnica se še tesno zavija v svoje oblačilce, a jetrnik s svojimi napol odprtimi očesci je podoban otroku, ki je zbujen, a zaspanček še napol meži.

In ljudje se radujejo posebno nad pogumnim belim zvončkom. Za nekaj časa celo pozabijo na svoje skrbi.

Če mala, nezatna cvetica tako srčno preмага vse neprijetnosti, čemu naj bi obupavali mi ljudje?

O svojem času bo odvzel tudi Bog tesnobo iz naših src in bo izpremenil noč in hudo v luč in blagost.

Dr. Jos. Lovrenčič:

Novoletna.¹

„Striček, striček, moj konjiček,
glejte ga, je bos;
dajte, dajte, pa ga podkovajte,
da bo lahko vozil voz!“

¹ **Opomba:** Pri nas doma — v Kobariškem kotu — dobi vsak otrok na novoletno jutro lepo jabolko — „konjička“, ki ga nese od sorodnika do sorodnika, voščoč novo leto. In strici in tete in botri in botre podkujejo otroku „konjička“: v jabolko vtisnejo novoletni dar v obliki goldinarja, krone, desetice ... Danes — sevé — se ti „žeblički“ v naših krajih imenujejo lire, palanke in centesime, ker so Italijani tam. Dal Bog, da bi naši mali ob letu imeli „konjičke“ podkovane z jugoslovanskimi žeblički!